

обича нещастните, страдающите, даже измъчваните животни; по това той се доближава към Достоевски. Неговата цел е да се домогне до неумолимата истина; чувствителността у него е почти болезнена; зад негова реализм се крие сантименталност, както у автора на „Братя Камазови“. Стилът му е тежък, образите мрачни, опита горчив, но всъщност прозира неговата любов към унижените и родната земя.

Чехската литература е в своя разцвет. Тя има своите поети-герои: Светополк Чех и Ярослав Вржхлицки, които са едни от най-плодовитите и признати европейски писатели. Вржхлицки е представител на чисто чехската поезия по език, но не по дух и съдържание; Той е всесветски гений, ослонен на родна почва. Както в прозата, тъй и в поезията националният въпрос играе голяма роля, — обстоятелство дължащо се на голямото оживление на политическия живот. В по-старите поколения националното чувство, често се прелива в шовинизъм.

Жените-писателки често попадат в сантиментален и патриотически патос. Заслужено внимание представлява изобразяването на селският живот, с неговите своеобразности и етнографичност; а също и живота на малките градове със своите сплетни и интриги.

В края на петдесетях години на миналото столетие оказва голямо влияние „Млада Германия“. Любимец на това време е Светополк Чех, който в началото е романтик и чехски байронист. Неговите исторически романи са обаявали публиката. През деветдесетях години чехската литература възприема много от принципите на френската книжнина, особено тия на декадентите и символистите. Тогава се явява модернизма. Представители на това време са Махар и Бржезин.

Влиянието на романските литератури, през последно време, нараства благодарение дейността на Вржхлицки и модернистите, тогава когато немската литература оставя следите на това, що е било един век по рано. Не по малко влияние упражнява и руската литература. Започва се систематическо превеждане на руските класици. По него време е основана „Ruska Knihovna“ (Руска библиотека) която е дала повече от 40 тома от руските класици.
